

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobce: **P. Ď.**, narozený „X“,
bytem „X“,
zastoupený advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem,
sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, odbor dopravy a silničního hospodářství,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 4. 2016, č. j. 1300/DS/2016,
JID 56968/2016/KUUK/Bla,

takto:

I. Žaloba **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasné podanou žalobou domáhal prostřednictvím svého zástupce zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 4. 2016, č. j. 1300/DS/2016, JID 56968/2016/KUUK/Bla, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Litvínov, odbor správních evidencí, oddělení registru řidičů (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 12. 10. 2015, č. j. OSE/45002/2015-10 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož se dopustil tím, že dne 10. 7. 2015 v 11:29 hodin, jako řidič

osobního motorového vozidla tovární značky Škoda Octavia, registrační značky „X“, nedodržel při jízdě v Lomu v ulici Osecká, u areálu společnosti Portas, maximální dovolenou rychlost v obci 50 km/h. Certifikovaným měřícím zařízením silničního rychloměru mu byla naměřena rychlost 79 km/h. Po odečtení tolerance ± 3 km/h, tedy 76 km/h. Jmenovaný tak překročil nejvyšší dovolenou rychlost o 26 km/h. Svým jednáním žalobce porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Za uvedený přestupek byla žalobci dle § 125c odst. 4 písm. e) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 3 500 Kč. Dále mu vznikla dle § 79 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), povinnost uhradit náhradu nákladů řízení ve výši 1 000 Kč. Současně žalobce požadoval, aby soud zrušil i prvostupňové rozhodnutí a uložil žalovanému nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce namítl, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť postrádá přezkoumatelné úvahy žalovaného, které jej vedly k potvrzení prvostupňového rozhodnutí, když neuvedl, z jakých podkladů vycházel a co z nich dovodil. Konstatoval, že prvostupňové rozhodnutí je postaveno na tzv. souhrnném zjištění, tedy, že skutkový stav je zjištěn na základě všech provedených důkazů, aniž byly konstatovány konkrétní důkazy, z nich učiněná zjištění a úvahy, které správní orgán při rozhodování vedly. Na podporu svého tvrzení poukázal na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 9. 2009, č. j. 30 Cdo 3947/2007.
3. Uvedl, že bylo rozhodnuto pouze na základě podkladů získaných Policií ČR a zejm. na základě oznámení o přestupku, který sám o sobě, nemůže jako důkaz sloužit. Na podporu svého tvrzení poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115. Žalovaný neprovedl žádné další dokazování, kterým by se prokázal skutkový stav věci nade vší rozumnou pochybnost, zejm. neprovedl výslech svědků. Deklaroval, že v případě, že budou-li podklady, na jejichž základě bylo napadené rozhodnutí vydáno, považovány za důkazy, pak žalovaný porušil zásadu zákazu deformace důkazů, jak ji vyložil Ústavní soud v nález ze dne 4. 6. 1998, sp. zn. III. ÚS 398/97.
4. Konstatoval, že v den spáchání údajného přestupku se nacházel mimo území České republiky, přičemž z fotografií ve spise nelze seznat, kdy byly pořízeny. Uvedl, že předmětné fotografie musely být pořízeny při jiné kontrole. Rovněž nebyly provedeny výslechy svědků, a tudíž nebylo prokázáno, že fotografie obsažené ve správním spise jsou fotografie uvedené v úředním záznamu, když fotografie ve správním spise nejsou nikterak označeny.
5. Sdělil, že oznámení o přestupku mu nemohlo být předloženo k přečtení, když daného dne se kontroly neúčastnil, přičemž z úředního záznamu plyne, že oznámení přestupku bylo sepsáno s panem „P.“. Žalobce dovodil, že se jedná o omyl, když policisté zastavili pana P. a poté do úředního záznamu omylem vyplnily údaje provozovatele vozidla (žalobce) a nikoliv řidiče (pan P.). Během řízení o přestupku nebyla prokázána totožnost řidiče, přičemž správní orgány vycházely pouze z fotografií neznámého původu.
6. Podotkl, že z listin obsažených ve správním spise nevyplývalo, kdo obsluhoval rychloměr. Závěr o tom, že to měl být policista, jehož ověření o proškolení s rychloměrem je součástí spisu, je nepodložený.

7. Poukázal na rozpory v údajích uvedených ve spise týkajících se místa měření rychlosti, když na výstupu z rychloměru bylo uvedeno, že měření proběhlo ze vzdálenosti 155,5 m, zatímco dle online map, byla vzdálenost mezi stanovištěm policistů a areálem společnosti Portas 92 m. Podotkl, že pro individualizaci přestupku je třeba místo spáchání přestupku výroku přesně vymezit, aby byla vyloučena možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek. K tomuto poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73. Rozpor rovněž spatřoval ve skutečnosti, že v oznámení přestupku bylo uvedeno, že k měření došlo v ulici Osecká u domu č. p. „X“, naproti tomu se z úředního záznamu podává, že vozidlo bylo změřeno v ulici Osecká na úrovni „fy Portas“.
8. Konstatoval, že odůvodnění druhu a výše sankce je nepřezkoumatelné, neboť nebylo při stanovování druhu a výše sankce přihlédnuto ke všem hlediskům uvedeným v § 12 zákona o přestupcích a správní orgán neformuloval srozumitelně a jednoznačně východiska, ze kterých při těchto úvahách vycházel. Na podporu svého tvrzení poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2008, č. j. 5 As 51/2007-105, a ze dne 29. 6. 2005, č. j. 8 As 5/2005-53.
9. Namítal, že správní orgány neuvedly žádné úvahy týkající se formy zavinění přestupku žalobce, přičemž výraz „z nedbalosti“ ve výroku nemůže k prokázání zavinění postačovat. Na podporu svého tvrzení poukázal na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 7. 2013, č. j. 30 Cdo 1277/2013.
10. Uvedl, že žalovaný odmítl vyhovět jeho žádosti v odvolání a žalobci nesdělil, která úřední osoba bude v řízení o odvolání rozhodovat. Tímto žalovaný porušil § 4 odst. 1 a § 15 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Nesprávným úředním postupem, tak byl porušen § 4 odst. 4 správního řádu, neboť žalovaný žalobci znemožnil využít práva namítnout podjatost oprávněné úřední osoby dle § 14 odst. 2 správního řádu, jelikož žalobce do vydání meritorního rozhodnutí nebyl přes svoji žádost zpraven o tom, kdo bude v dané věci rozhodovat. Nesdělení úřední osoby ze strany žalovaného považoval za účelové, neboť po vydání napadeného rozhodnutí již není možné námitku podjatosti vznést. Na podporu svého tvrzení poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 7 A 192/2000-76. Současně sdělil svůj záměr po zrušení napadeného rozhodnutí námitku podjatosti úřední osoby uplatnit, avšak neuvedl z jakých důvodů, neboť chtěl, aby námitka podjatosti byla projednána nejprve představeným úřední osoby a odvolacím orgánem.

Vyjádření žalovaného k žalobě

11. Žalovaný uvedl, že žalobní námitky nebyly uvedeny během přestupkového řízení, a to ani přes výzvu žalovaného k doplnění blanketního odvolání, přičemž zástupce žalobce se zabývá profesionálně zastupováním v řízeních o přestupcích. K námitce nepřezkoumatelnosti sdělil, že vycházel z podkladů uvedených ve správním spisu jako celku. Podotkl, že žalobce ani jeho zástupce se správním orgánem prvního stupně nespolupracoval, přičemž nebyl shledán důvod nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí. Zdůraznil, že dokazování v řízení o přestupku provedeno bylo, avšak žalobce ani jeho zástupce se jej nezúčastnili. Konstatoval, že fotodokumentace ve správním spise obsahuje fotografie samotného žalobce a údaje na výstupu z rychloměru obsahují potřebná data ke zjištění, že žalobce na místě měření byl, přičemž žalovaný nerozumí tvrzení

žalobce, že v místě spáchání přestupku nebyl. Uvedl, že v případě úředního záznamu, kde bylo namísto jména žalobce uvedeno jméno P., se jednalo o chybu způsobenou použitím vzorového dokumentu a opomenutím přepsání původního vzorového jména jménem žalobce ze strany policistů, přičemž toto pochybení nezakládá důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí. Dodal, že v ostatních dokumentech nejsou údaje pana P. uvedeny, ale obsahují vždy údaje žalobce. Sdělil, že měření za pomoci rychloměru prováděl policista J. M., když na výstupu z rychloměru jsou v kolonce „Měřil“ patrné iniciály „JM“, které patří osobě, která měření prováděla. Konstatoval, že místo spáchání přestupku je v rozhodnutích uvedeno správně, když k překročení rychlosti nedošlo pouze v místě, kde se paprsek rychloměru střetl s měřeným vozidlem. K záměně projednaného skutku tedy nedošlo. Zmínil, že žalobce musel na daném místě být, když věděl, kde došlo k jeho protiprávnímu jednání. K výši uložené sankce uvedl, že tato odpovídá škodlivosti protiprávního jednání a byla uložena v souladu s § 12 odst. 1 zákona o přestupcích. Dodal, že výrok vyhovuje zákonným požadavkům, když obsahuje formu zavinění přestupku z nedbalosti. Podotkl, že zástupce žalobce byl již několikrát v minulosti zpraven o tom, kde najít jména všech úředních osob žalovaného, přičemž deklaroval, že na dané věci mohlo v průběhu času postupně pracovat více úředních osob. Sdělil, že chtěl-li žalobce znát jméno, příjmení, služební označení a organizační útvar oprávněné úřední osoby, měl žalobce takto výslovně svoji žádost formulovat ve smyslu § 15 odst. 1 správního řádu a žalovaný by mu požadované informace v souladu s § 15 odst. 4 správního řádu sdělil. Uvedl, že žalobce měl dostatek času se s obsahem správního spisu seznámit před vydáním napadeného rozhodnutí a v souladu s § 36 odst. 1 správního řádu mohl navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy do vydání rozhodnutí.

Posouzení věci soudem

12. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
13. Napadené rozhodnutí žalovaného i jemu předcházející rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost dle § 76 odst. 2 s. ř. s.
14. Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba není s ohledem na uplatněné žalobní námítky důvodná.
15. Ze správního spisu soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 23. 7. 2015 bylo správnímu orgánu prvního stupně Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie Ústeckého kraje, dopravním inspektorátem, doručeno oznámení o dopravním přestupku žalobce,

jehož součástí byl i úřední záznam ze dne 11. 7. 2015, oznámení (odevzdání) přestupku (věci) ze dne 10. 7. 2015, výstup z rychloměru, fotodokumentace vozidla žalobce a jeho dokladů z místa přestupku, ověřovací list rychloměru, osvědčení o proškolení policisty J. M. s rychloměrem, evidenční karta řidiče a výpis z centrálního registru vozidel ve vztahu k vozidlu žalobce. Z výše uvedených dokumentů vyplynulo, že žalobce se měl přestupku dopustit tím, že dne 10. 7. 2015 v 11:29 hodin v Lomu v ulici Osecká na úrovni společnosti Portas (vozidlo bylo zastaveno v téže ulici u č. p. „X“) při řízení motorového vozidla tovární značky Škoda Octavia combi, registrační značky „X“, překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci 50 km/h, když mu byla naměřena radarovým rychloměrem DigiCam rychlost 79 km/h, po odečtu odchylky měření 76 km/h.

16. Ze správního spisu bylo dále zjištěno, že správní orgán prvního stupně doručil žalobci dne 31. 8. 2015 oznámení o zahájení řízení a konání ústního jednání, dne 15. 9. 2015 se konalo ústní jednání, k němuž se bez náležité omluvy nedostavil žalobce ani jeho zmocněnec. Dne 2. 10. 2015 byla zmocněnci žalobce doručena výzva k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, avšak bez reakce žalobce. Dne 12. 10. 2015 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, proti němuž podal žalobce blanketní odvolání, v němž rovněž požadoval, aby mu žalovaný sdělil, kdo bude ve věci rozhodovat, aby mohl případně namítat podjatost dané osoby. Výzvou ze dne 6. 11. 2015 byl zmocněnec žalobce vyzván k odstranění vad odvolání, na které nebylo nijak reagováno. Dne 11. 4. 2016 žalovaný vydal napadené rozhodnutí.
17. Dle § 77 zákona o přestupcích výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).
18. Dle § 68 odst. 2 správního řádu ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. Ve výrokové části se uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2). Výroková část rozhodnutí může obsahovat jeden nebo více výroků; výrok může obsahovat vedlejší ustanovení.
19. Ke způsobu vypořádání žalobních bodů v rozsudku soud předně odkazuje na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2019, č. j. 10 Azs 316/2018-60, z nichž vyplynulo, že: „*NSS úvodem poznamenává, že napadený rozsudek není nepřezkoumatelný, byť stěžovatelé na několika místech kasační stížnosti dovozují opak. Krajský soud detailně vypořádal veškeré žalobní body, jakkoliv se třeba nevyjádřil ke všem úvahám obsaženým v rámci jednotlivých žalobních bodů. Skutečnost, že se krajský soud nezabýval detailně každou dílčí námitkou uvnitř jednoho žalobního bodu, ještě nezakládá nepřezkoumatelnost rozsudku. To platí zejména u rozsáhlých žalob, jakou ostatně byla i žaloba stěžovatelů. Krajský soud nemusí nutně volit cestu vypořádání se s každou dílčí žalobní námitkou, ale naopak proti žalobě postaví právní názor, v jehož konkurenci žalobní body jako celek neobstojí. Případně svůj názor podpoří i odkazem na napadené rozhodnutí žalovaného. Pokud si tedy stěžovatelé myslí, že na jejich košatou a obsáhlou žalobu musel reagovat krajský soud ještě košatějším rozsudkem, mylí se.*

Opačný závěr by směřoval k tomu, že u podání rozsáhlých, jako je i podání stěžovatelů, by bylo velmi obtížné sepsat „přezkoumatelný“ rozsudek. Takovéto pojetí nepřezkoumatelnosti by pak směřovalo k nekonečnému „ping pongu“ mezi NSS a soudy krajskými...“

20. Ze závěrů nálezu Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, vyplynulo, že: *„Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“*
21. Vzhledem k jednotlivým uplatněným žalobním námitkám se soud primárně zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť pokud by soud shledal tuto námitku důvodnou, byl by nucen rozhodnutí zatížené touto vadou bez dalšího zrušit, a to s poukazem na § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., aniž by se mohl zabývat dalšími žalobními tvrzeními. Žalobce spatřoval nepřezkoumatelnost správních rozhodnutí především v tom, že napadené rozhodnutí postrádá úvahy žalovaného, které jej vedly k potvrzení prvostupňového rozhodnutí, prvostupňové rozhodnutí je postaveno na tzv. souhrnném zjištění, tedy, že skutkový stav je zjištěn na základě všech provedených důkazů, aniž byly konstatovány konkrétní důkazy, z nich učiněná zjištění a úvahy, které správní orgán při rozhodování vedly, dále při stanovování druhu a výše sankce nebylo přihlédnuto ke všem hlediskům uvedeným v § 12 zákona o přestupcích a správní orgán neformuloval srozumitelné a jednoznačné východiska, ze kterých při těchto úvahách vycházel, a správní orgány neuvedly žádné úvahy týkající se formy zavinění žalobce.
22. Ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, vyplývá: *„Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny.“* Uvedené závěry lze dle soudu vztáhnout i na posouzení přezkoumatelnosti správního rozhodnutí v rámci správního soudnictví.
23. Soud předesílá, že pro účely soudního přezkumu prvostupňové rozhodnutí a napadené rozhodnutí tvoří jeden celek a zároveň podotýká, že nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí nelze zaměňovat s dílčími nedostatky odůvodnění napadeného rozhodnutí nebo s nesouhlasem žalobce s obsahem dotčeného, byť vágního, odůvodnění, jak rovněž plyne z výše uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu.
24. S ohledem na skutečnost, že žalobcem podané odvolání bylo blanketního charakteru a neobsahovalo žádné odvolací námitky, se kterými by se mohl žalovaný specificky vypořádat, shledal soud rozsah úvah a způsob vypořádání předmětného odvolání přezkoumatelným. Soud nepřisvědčil ani námitce žalobce, že prvostupňové rozhodnutí bylo postaveno na tzv. souhrnném zjištění, když na str. 2 prvostupňového rozhodnutí je mj. uvedeno: *„Ze spisového materiálu je nepochybné, že obviněný P. D. se v uvedeném místě a čase vytřákaného jednání dopustil. Důkazem jsou výstupy ze silničního laserového rychloměru MicroDigiCam LTI a fotodokumentace řidiče, vozidla a dokladů řidiče. Hodnověrnost a přesnost naměřené rychlosti vozidla je doložena Ověřovacím listem č. 8012-OL-70300-14, vydaným Českým metrologickým institutem, který prokazuje, že silniční laserový rychloměr*

MicroDigiCam LTI byl jako stanovené měřidlo dne 21.10.2014 ověřen, s platností do 20.10.2015. Měření bylo provedeno pprap. J. M., který byl k měření rychlosti výše uvedeným laserovým měřičem proškolen (viz osvědčení č. 0167/09). Skutečnost, že předmětné vozidlo řídil právě P. Ď., byla prokázána po zastavení vozidla a předložení dokladů řidiče.“ Z výše citované části prvostupňového rozhodnutí plyne, že správní orgán prvního stupně provedl úvahy, z nichž vyplývá, jaké skutečnosti ze kterých důkazů dovodil.

25. Dle § 12 odst. 1 zákona o přestupcích při určení druhu sankce a její výměry se přihlédne k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě pachatele, zda a jakým způsobem byl pro týž skutek postižen v disciplinárním řízení.
26. Úvahy s ohledem na druh a výši sankce za přestupek správní orgán prvního stupně uvedl na str. 3 prvostupňového rozhodnutí: „[V]ýpisem z evidenční karty řidiče bylo zjištěno, že pan Ď. se tohoto přestupku nedopustil v období dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců opakovaně, proto mu zákaz řízení motorových vozidel nebyl uložen. Při stanovení výše pokuty přihlédl správní orgán zejména k výši naměřené rychlosti, a proto uložil pokutu ve výši blížíci se polovině zákonného rozpětí. Sankci v této výši považuje za dostatečné opatření způsobilé mít žádoucí preventivní a výchovný účinek.“ Soud shledal danou úvahu konformní s ustanovením § 12 odst. 1 zákona o přestupcích a tudíž přezkoumatelnou, neboť daná úvaha ohledně druhu a výše sankce za přestupek hodnotila způsob spáchání přestupku, a zda se žalobce daného přestupku nedopustil již v minulosti.
27. K odůvodnění formy zavinění soud uvádí, že prvostupňové ani napadené rozhodnutí neobsahují explicitní úvahy o formě zavinění žalobce ve vztahu k přestupku, avšak tento nedostatek nemá významný vliv na přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť nedbalostní zavinění žalobce, které je uvedeno ve výroku prvostupňového rozhodnutí, vyplývá implicitně z úvah správního orgánu prvního stupně uvedených na str. 3 napadeného rozhodnutí, kde byly hodnoceny důkazy obsažené ve správním spise. Absence explicitní úvahy ohledně formy zavinění nadto nemá v daném případě ani reálný vliv na výši uložené sankce. Žalobci se tudíž nepodařilo námitkami nepřezkoumatelnosti napadené rozhodnutí zpochybnit a soud shledal napadené rozhodnutí jako celek přezkoumatelným.
28. K námitce týkající se důkazů opatřených Policií ČR, neprovedení výslechu zasahujícího policisty a porušení zásady zákazu deformace důkazů uvádí soud následující. Jak již soud konstatoval výše, správní orgán prvního stupně rozhodl na základě důkazů, jejichž zhodnocení a úvahy o skutečnostech z nich vyplývajících provedl na str. 2 prvostupňového rozhodnutí, přičemž stěžejním důkazem protiprávního jednání žalobce je výstup z rychloměru spolu s fotografiemi žalobce a jeho dokladů z místa spáchání přestupku. Přestože předmětné fotografie nejsou označeny datem pořízení, je z jejich poskytnutí Policií ČR v souvislosti s oznámením daného přestupku zřejmé i bez výslechu zasahujícího policisty, že se jednalo o fotografie pořízené v souvislosti s měřením rychlosti vozidla žalobce zaznamenaným na výstupu z rychloměru. Soud se neztotožnil s nepodloženou interpretací žalobce, že policisté si uchovávali snímky z jiné dopravní kontroly žalobce pro případ, kdy opět budou měřit rychlost vozidla žalobce na totožném místě, ale jeho řidičem nebude právě žalobce, aby mohli budoucí potenciální přestupkové jednání přičíst žalobci. Důkazy obsažené ve správním spise poskytovaly správním orgánům dostatečné podklady pro učinění skutkového závěru, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v rozsahu potřebném pro vydání napadených rozhodnutí, a nebylo zapotřebí doplňovat je výsledkem

svědků. Zvláště za situace, kdy žalobce byl v rámci správního řízení zcela pasivní a zjištěné skutečnosti v rámci správního řízení nikterak nenapadl.

29. Žalobcově tvrzení, že se v den přestupku nacházel mimo území České republiky, shledává soud účelovým, neboť, jak soud uvedl výše, výstup z rychloměru spolu s fotografiemi žalobce a jeho dokladů toto tvrzení žalobce vyvracejí. Žalobce, ač byl ve správním řízení zastoupen profesionálem v oboru zastupování v řízení o přestupcích, neuvedl jedinou námitku a vzpomněl si na takto závažný nedostatek, kdy mělo ze strany Policie ČR dojít v oznámení přestupku k přiložení fotografie z jiné kontroly žalobce a mylnému vyplnění údajů žalobce namísto údajů pana P. do úředního záznamu o přestupku, až při podání žaloby. Žalobce zůstával během správního řízení víceméně nečinný a až v řízení před soudem si vybavil, že měl být v den spáchání přestupku v cizině, a že jeho vozidlo řídil pan P. K žalobcově interpretaci soud uvádí, že jméno pana P. se nachází ve správním spise pouze jednou, a to v závěrečné části úředního záznamu ze dne 11. 7. 2015. Ostatní údaje uvedené v citované listině již patří žalobci, stejně jako údaje uvedené v oznámení (odevzdání) přestupku (věci) ze dne 10. 7. 2015 a rovněž doklady zachycené na fotografiích přiložených k výstupu z rychloměru patří žalobci. Z uvedeného plyne, že se v daném ojedinelém případě jednalo o písarskou chybu, když bylo v dokumentu ponecháno jméno z původního vzoru.
30. Dále soud uvádí, že ve výstupu z rychloměru založeného ve správním spise je uvedena rubrika „Měřil“ a jí odpovídající kolonka s písmeny „JM“, z nichž lze dovodit iniciály policisty, který prováděl měření pomocí rychloměru. Rychloměr tedy obsluhoval policista J. M., jehož osvědčení o proškolení s daným typem rychloměru je součástí správního spisu. Soud tedy námitku, že z obsahu správního spisu neplyne, kdo prováděl měření rychlosti, vyhodnotil jako nedůvodnou.
31. K námitce týkající se vymezení místa spáchání přestupku soud uvádí následující. V rozhodnutí, jímž se trestá za spáchaný přestupek, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen. To lze zajistit jen dostatečnou konkretizací údajů, které skutek charakterizují. Taková míra podrobnosti je nezbytná pro celé řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. Přitom je třeba vycházet z výrokové části rozhodnutí, která jediná je schopna zasáhnout práva a povinnosti účastníků řízení a jako taková jen ona může nabýt právní moci. Jen z řádně formulovaného výroku lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaká sankce byla uložena. Pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté, jen výrok rozhodnutí (a nikoli odůvodnění) může být vynucen správní exekucí.
32. V nyní projednávané věci je ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vymezen spáchaný přestupek následujícím způsobem: „[j]e vinen spácháním přestupku z nedbalosti podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3. zákona tím, že dne 10.07.2015 v 11:29 h v Lomu, ul. Osecká u firmy Portas při řízení motorového vozidla tov. zn. Škoda Octavia, RZ „X“ překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km/h a více, když jel rychlostí 76 km/h (zohledněna tolerance radaru) v obci, kde je nejvyšší dovolená rychlost stanovena na 50 km/h.“ Z výše uvedeného je tedy logicky vyvoditelné, že pokud je ve výroku prvostupňového rozhodnutí uvedeno místo spáchání přestupku výše zmíněným způsobem, k tomu upřesněno časem počítaným na minuty a je zde uvedeno i konkrétní protiprávní jednání, tedy překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci, tak je nutno považovat za lichou

námítku žalobce, že i když je přestupek takto vymezen, mohlo se místo změření rychlosti nacházet o několik metrů mimo místo vymezené ve výroku.

33. Z výroku rozhodnutí správního orgánu tedy lze zjistit dostatečně přesné vymezení místa spáchání přestupku, který byl lokalizován na území obce s rychlostním omezením 50 km/h, s přesným časem přestupku určeným na minuty, což s konkretizací skutkové podstaty přestupku identifikuje protiprávní jednání tak, aby bylo možné vyloučit jeho záměnu s jiným. Soud výše uvedené žalobní námítce nepřisvědčil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39).
34. Další námítkou pak žalobce zpochybnil postup žalovaného tím, že mu nebyla poskytnuta informace o osobě oprávněné k vydání rozhodnutí v odvolacím řízení.
35. Dle § 15 odst. 4 správního řádu o tom, kdo je v dané věci oprávněnou úřední osobou, se provede záznam do spisu a správní orgán o tom účastníka řízení na požádání informuje. Oprávněná úřední osoba na požádání účastníka řízení sdělí své jméno, příjmení, služební nebo obdobné označení a ve kterém organizačním útvaru správního orgánu je zařazena.
36. Smyslem zákonné úpravy spisového záznamu osoby, jež se jménem správního úřadu podílí na jeho rozhodovací činnosti, je zejména transparentnost správního řízení. A to takovým způsobem, aby byla vyloučena jistá „kabinetnost“ správy, a aby v jednotlivých řízeních za správní orgán nevystupovaly anonymní osoby, jež by ve vztahu podjatosti k účastníku mohly potenciálně působit v jeho neprospěch. Tento princip je pak podpořen i institutem povinnosti informovat účastníka řízení o oprávněných osobách, pakliže o to požádá. Žalobci je možné proto přisvědčit, že postup žalovaného, jenž jej v dané věci i přes výslovnou žádost o osobách zmocněných rozhodnout o jím podaném odvolání neinformoval, lze považovat za vadu řízení. Povinnosti dle ust. § 15 odst. 4 správního řádu by se přitom žalovaný nemohl zprostit ani odkazem na své oficiální webové stránky se seznamem veškerých osob, jež pro něj zajišťují agendu rozhodování o odvolání na úseku dopravních přestupků. I v případě, že by žalovaný odkázal na uvedený seznam v každém jednotlivém řízení, nebylo by takovouto informací možné považovat za dostačující, neboť z ní nevyplývá, které konkrétní oprávněné osoby z množiny veškerých v seznamu uvedených byly zmocněny k přezkumu prvoinstančního rozhodnutí v dané individuální věci.
37. Nicméně ne každá vada způsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. A tak je tomu i zde – přestože se žalovaný ve vztahu k žalobci dopustil pochybení, žalobci v jeho důsledku nevznikla žádná újma, resp. nedošlo k žádnému poškození jeho procesních práv, a to ani jeho práva na obhajobu. Zejména za situace, kdy ani v podané žalobě nenamítal žádné důvody podjatosti vůči osobě, která v předmětné věci rozhodovala. Obdobný názor přitom sdílí i Nejvyšší správní soud, který v rozsudku ze dne 21. 3. 2018, č. j. 8 As 178/2017-48, dostupný na www.nssoud.cz, při vypořádání námítky neuvedení oprávněných úředních osob odmítl názor stěžovatele, že by „*pochybení žalovaného v této věci představovalo pochybení takové intenzity, pro které by bylo nutné považovat rozhodnutí žalovaného za nezákonné. Souhlasit přitom nelze ani s argumentací, podle níž stěžovatel vůbec netušil a doposud ani netuší, která z oprávněných úředních osob v jeho věci rozhodovala. (...) Domníval-li se stěžovatel, že některá z oprávněných úředních osob, jejíž jméno mu bylo z rozhodnutí ve věci známo, mohla být podjata, měl možnost již v žalobě namítnout konkrétní důvody, pro které podjatost této osoby spatřoval.* Stejně tak Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou námítku spočívající v překvapivosti rozhodnutí, když se ztotožnil s názorem, že: „*překvapivost*“

rozhodnutí je nutno vztahovat zejména ke zjištěnému skutkovému stavu, provedenímu dokazování, právní úpravě a ustálené judikatuře a praxi, nikoliv k situaci, že žalobce údajně čekal na sdělení o oprávněných úředních osobách po podání blanketního odvolání a namísto toho obdržel napadené rozhodnutí. To, že žalobce byl napadeným rozhodnutím překvapen, nikoli však jeho obsahem, ale tím, že toto rozhodnutí bylo vydáno, neznamená, že se jedná o překvapivé rozhodnutí ve smyslu uvedeného rozsudku Nejvyššího soudu“. S touto argumentací se soud plně ztotožnil. Zjištěná vada dle soudu tedy neměla na předmětné řízení takový vliv, aby mohla způsobit vydání nezákonného rozhodnutí ve věci samé. Proto soud neshledal důvod zrušit pro tuto vadu žalobou napadené rozhodnutí.

38. S ohledem na vše, co bylo uvedeno shora, dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
39. Současně dle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly a navíc je ani nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 20. ledna 2020

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce